

даљу правосудну праксу.

За разлику од других института међународног права, где је вероватноћа сукоба интереса држава велика, у погледу људских права и слобода државе, по правилу, делују хармонично и усаглашено. У овој сфери у државама, по правилу, постоји подударност сопствених интереса са општечовечанским. Једна од претпоставки таквог начина поступања је, несумњиво, владавина права, која има фундаментални значај за гарантовање људских права и коју су признале све државе.

Наведено омогућује да закључимо да није, када се уставни судови позивају на принципе и норме међународног права, од првостепеног значаја чињеница да их је та држава признала него да ли су ти принципи и норме универзални, то јест да ли их признаје од цела међународна заједница, да ли су у сазвучју са духом устава те земље, да ли допуњују и на разуман начин проширују могућности правног регулисања права, гарантованог уставом.

Основ примене међународноправног документа или његове норме, на коју се позива суд у својој одлуци, јесте безусловна обавеза сваке (било које) судске инстанце, али је то нарочито неопходно у случајевима, када дати документ нема обавезујућу правну снагу за дату државу. Уставни суд Молдавије, позивајући се на члан 7. Декларације из 1948. године и на чл. 19–20 Основних принципа независности судских органа УН од 6. септембра 1985. године, одлучио је да Указ председника Републике Молдавије од 12. јануара 1995. године О ослобађању од дужности председника суда – одговара Уставу. При томе, Суд у својој одлуци подвлачи да наведена документа имају карактер препоруке, а не обавезујући карактер.

Како сведочи искуство разних земаља, по питању сналажења у систему разних међународноправних аката главну улогу имају – судије уставних судова. При томе, то је условљено не само тиме што се уставни судови ради образлагања својих одлука често окрећу смисаоном тумачењу националних кривично-процесних принципа и норми са гледишта међународног права већ и тиме, што су одлуке тих судова коначне и други државни органи су дужни да воде рачуна о правним ставовима који су у њима изражени.

Важно је и то да уставни судови не тумаче принципе кривичног правосуђа одвојено једне од других, него у узајамној повезаности уставних норми земље и норми међународног права.

Имајући у виду да ограничење права лица окривљеног за кривично дело не би требало да излази ван оквира представа о хуманости и праведности које су се данас формирале, тумачење националног законодавства састављено на принципима међународног права, које дају уставни судови у контексту међународног права, често има још већи теоријски и практичан значај него одлука о датом конкретном предмету.